

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.638 van 17 mei 2002
in de zaak A. 80.859/X-8502.**

In zake : Willy VAN ROY,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. VERHOFSTÉ,
kantoor houdende te 9100 SINT-NIKLAAS,
August Nobelsstraat 7

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Willy VAN ROY op 27 oktober 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 27 juli 1998 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, waarbij hem de vergunning wordt geweigerd voor het herbouwen van een woning (regularisatie), het bouwen van een magazijn en het afbreken van een stal aan de Sint-Jozefstraat 106 te Lokeren, kadastraal bekend sectie C, nrs. 1508g en 1510g;

Gelet op het arrest nr. 82.575 van 30 september 1999 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen en de uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld;

Gelet op het verzoekschrift tot voortzetting van het geding van 8 november 1999 ingediend door de verzoekende partij;

Gelet op de kennisgeving aan de verzoekende partij op 27 maart 2000 van het feit dat de verwerende partij verzuimd heeft een memorie van antwoord in te dienen;

Gelet op de kennisgeving aan de partijen, op grond van artikel 14bis, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, dat de kamer uitspraak zal doen onder aanvoering van het ontbreken van het vereiste

belang, tenzij een van de partijen binnen een termijn van vijftien dagen vraagt om te worden gehoord;

Gelet op het schrijven van de verzoekende partij van 20 oktober 2000 waarbij zij vraagt om te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2001 houdende oproeping van de partijen om te verschijnen op 7 december 2001, om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. VERHOFSTÉ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat S. DE WOLF, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Adjunct-auditeur A. EYLENBOSCH;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat bij de kennisgeving aan de verzoekende partij van het feit dat de verwerende partij verzuimd heeft een memorie van antwoord in te dienen de hoofdgriffier melding heeft gemaakt van artikel 21, tweede lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en van artikel 14bis, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Overwegende dat de verzoekende partij binnen de termijn van zestig dagen, gesteld in artikel 7 van voormeld besluit van de Regent van 23 augustus 1948, geen toelichtende memorie aan de griffie heeft toegestuurd; dat krachtens voornoemd artikel 21, tweede lid, vastgesteld dient te worden dat het vereiste belang om de gevorderde vernietiging te verkrijgen, ontbreekt;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift om te worden gehoord evenwel betoogt bij brief van 24 maart 2000 een schrijven ontvangen te hebben waarbij werd vastgesteld dat de verwerende partij verzuimd

had een memorie van antwoord en een administratief dossier in de dienen binnen de vastgestelde termijn; dat zij dienvolgens van mening was dat de aangehaalde feiten als bewezen zouden worden geacht vermits zij kennelijk niet onjuist zijn, maar wel degelijk juist; dat zij tevens van oordeel was geen aanvullende memorie meer te moeten indienen omdat zij uiteindelijk in haar verzoekschrift tot nietigverklaring in feite en in rechte voldoende middelen heeft ontwikkeld om de nietigverklaring te staven; dat zij in de mening was dat wanneer de verwerende partij geen memorie van antwoord had ingediend, het niet nodig was een aanvullende memorie in te dienen terwijl een memorie van wederantwoord geen zin had vermits geen memorie van antwoord was toegestuurd door de verwerende partij;

Overwegende dat artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, luidt als volgt :

"Wanneer de verzoekende partij de termijnen voor het toesturen van de memorie van wederantwoord of van de aanvullende memorie niet eerbiedigt, doet de afdeling, nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, zonder verwijl uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld";

Overwegende dat noch de tekst, noch de geest van artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, waarop in de brief van de griffie de bijzondere aandacht van de verzoekende partij werd gevestigd en waarvan de tekst op de keerzijde van dezelfde brief integraal werd gereproduceerd, de houding van de verzoekende partij kunnen wettigen; dat bedoelde bepalingen van artikel 21 in de gecoördineerde wetten op de Raad van State werden ingevoegd bij artikel 1 van de onder meer die wetten wijzigende wet van 17 oktober 1990; dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever was "stringente gevolgen" te verbinden aan het niet respecteren van de termijnen, "met name" (à savoir) het verlies van belang voor de verzoekende partij (Gedr. St., Senaat, 984-1 (1989-1990), 2, memorie van toelichting; ibid. 984-2 (1989-1990), 2, Senaatsverslag, verklaring van de bevoegde minister); dat in die strengheid zo ver is gegaan dat de bevoegde minister uitdrukkelijk is ingegaan tegen het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de ontworpen wet "de aard van het vermoeden" nopens het ontbreken van het belang zou moeten verduidelijken en dat "de beste oplossing erin (zou) bestaan de verzoekende partij het recht te verlenen om de redenen van haar verzuim of van het niet tijdig indienen van haar memorie toe te lichten, in het bijzonder de omstandigheden waaruit de Raad van State het bestaan van een onoverkomelijke

dwaling of van overmacht zou kunnen afleiden"; dat de minister dit voorstel afwees als volgt :

"Dit voorstel kan niet gevolgd worden. Het zou de doeltreffendheid van de instelling van de vervaltermijnen beperken waardoor het gehele opzet in het gedrang dreigt te komen. De wet is terzake duidelijk genoeg. Overigens, de partijen die hun annulatieverzoek te laat naar de Raad van State toesturen, hebben ook geen recht op een 'herkansing'";

dat de bevoegde minister voorts verklaarde :

"Het niet respecteren van de termijnen voor het toesturen van de memories zal van rechtswege geacht worden gelijk te staan met het niet meer doen blijken van het in artikel 19 vereiste belang";

dat senator Cerexhe zich in dezelfde zin uitdrukte toen hij verklaarde :

"Le non respect des délais pour l'envoi des mémoires sera assimilé d'office à l'absence de justification de l'intérêt requis par l'article 19" (Hand., Senaat, 12 juli 1990, 2643);

dat een amendement van senator Aelvoet, om in het ontworpen artikel 21 de woorden "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld" te doen vervallen, verworpen werd (ibid., 2651), hoewel de senator voor haar amendement had geargumenteed :

"Er is immers het verzoekschrift zelf dat binnen de gestelde termijn werd ingediend en op grond waarvan moet worden uitgemaakt of de betrokkene al dan niet van het vereiste belang doet blijken. Als dat belang eenmaal werd aanvaard, kan het toch niet zomaar verdwijnen door een fout of nalatigheid in de procedure ... Het initieel ingediende verzoekschrift kan zodanig geargumenteed zijn, dat de memories heel wat van hun nut verliezen" (ibid., 2646);

Overwegende dat uit het vorenstaande geconcludeerd moet worden dat de wetgever uitdrukkelijk heeft gewild dat onder geen beding een excuus voor het niet of het niet tijdig insturen van een memorie aanvaard zou worden; dat door de door hem opgelegde sanctie te omschrijven als het "ontbreken van het vereiste belang" hij te kennen heeft gegeven dat hij het indienen van een memorie zag als een formele blijk van gebleven belangstelling; dat het geven van die formele blijk van gebleven belangstelling uiteraard ook dan zinvol is wanneer de verzoekende partij niets meent te moeten toevoegen aan haar verzoekschrift, bijvoorbeeld omdat de verwerende partij geen memorie van antwoord en zelfs geen administratief dossier heeft ingediend; dat dienvolgens niets de toepassing van artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State in de weg staat,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien mei 2002, door :

de H.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.